Република Србија
УПРАВНИ СУД
11 У. 13468/11
29. август 2013. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Максимовић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавџић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју застпа пуномоћник Александар С. Куљак, адвокат из Ниша, 7. јули 15, из Адвокатске канцеларије Ristić & Partners, Ниш, 7. јули 15, поднетој против Агенције за лиценцирање стечајних управника-Дисциплинско веће, ради поништења решења, број IX-34-253/2011-14 од 9. септембра 2011. године, у предмету одузимања лиценце стечајном управнику, у нејавној седници већа, одржаној дана 29. августа 2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Агенције за лиценцирање стечајних управника-Дисциплинско веће, број IX-34-253/2011-14 од 9. септембра 2011. године, и **ВРАЋА** предмет надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем је тужиљи, стечајном управнику из Београда, број лиценце ..., изречена мера одузимања лиценце за обављање послова стечајног управника због тога што је, обављајући дужност стечајног управника, починила

тежу повреду дужности.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 7. децембра 2011. године, и поднеском од 22. августа 2012. године, тужиља је оспорила решење туженог органа из свих разлога прописаних одредбама Закона о управним споровима. Истакла је да тужени орган није навео које је то теже повреде дужности тужиља учинила, у чему се састоје и какав су значајни негативни утицај имале на стечајну масу, повериоце и трећа лица. Није доказао ни тврдњу да тужиља није поступила по налогу супервизора, јер за овакву тврдњу није пружио ниједан доказ, односно није означио ниједан налог по коме тужиља није поступила. Ако је и било неких пропуста, онда се могу сврстати само у лакше повреде дужности. Навела је да је у септембру 2009. године, извршен надзор над радом тужиље, и није било значајних примедби. Истакла је да је завршни рачун, сагласно одредби члана 18. Закона о сечајном поступку, доставила стечајном судији и Одбору поверилаца, на који није било примедби, тако да се не може говорити о значајнијем негативном утицају и последицама на стечајну масу, повериоца и трећих лица. Овај пропуст се не може сматрати ни поновљеним ни континуираним ускраћивањем сарадње овлашћеним лицима Агенције, а закључак туженог органа да му је неблаговременим достављањем завршног рачуна онемогућен надзор је исконструисан и не може бити основ за примену члана 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника. Нагласила је да одредбе Националних стандарда не могу имати примат у односу на тада важећи Закон о стечајном поступку. Изрицање мере одузимања лиценце подразумева ускраћивање сарадње, у више наврата, овлашћеним лицима Агенције, а неблаговремено достављање документације, у ситуацији када је тужиља увек сарађивала са овлашћеним лицима Агенције, не може бити основ за изрицање најтеже мере. Као посебно значајно навела је да је стечајни поступак закључен дана 4. фебруара 2010. године, да је завршни рачун достављен Агенцији дана 24. фебруара 2010. године, а да су примедбе на рад тужиље и налог за изјашњење послате 2. децембра 2010. године, значи након почетка 10 месеци од добијања завршног рачуна. Стога је нејасно које су то штетне последице могле настати достављањем извештаја са закашњењем од 20 дана, у ситуацији када су примедбе стављне тек након протека рока од 10 месеци. Оспореним решењем се наводи да тужиља није поступила по налогу супервизора, али није речено по ком конкретном налогу. Међутим, ова тврдња није тачна, јер је тужиља увек поступила по налозима супервизора и благовремено достављала изјашњења. Истакла је да се из оспореног решења не види да ли је било неправилности у изради завршног рачуна које су негативно утицале на стечајну масу,

повериоце и трећа лица. Сматра да сагласност стечајног судије за исплату накнаде трећим лицима подразумева и сагласност у погледу висине накнаде. Навела је да је тужиљи исплаћена награда која у бруто износу чини око 65% износа који би тужиљи припадао по одредбама Правилника о основама и мерилима за одређивање награде за рад и накнаде трошкова стечајног управника. Иако је неспорно да награда и накнада нису обрачунате по наведеном правилнику, то није доказ да је тужиља наплатила више него што јој припада. Штавише, тужиља је наплатила мање него што је имала право, па нема основа да се пропуст тужиље квалификује као тежи, јер нема оштећења стечајне масе. Истакла је да је аконтацију награде стечајном управнику и стручним сарадницима одвојено исказала у предрачуну трошкова, али је стечајни судија једном ставком обухватио ове две награде. Сматра да ни примедба која се односи на образац коришћен за завршни рачун, не може бити основ за тежу повреду дужности, јер нису настале значајније негативне последице по стечајну масу, повериоце и трећа лица. Оспореним решењем, тужени орган је као примедбу изнео и то да тужиља није била регистрована као предузетник, при чему је дана 6. децембра 2010. године, тужиљи обновио лиценцу. Како тужиља није могла саму себе именовати за стечајног управника, није јасно зашто је тужени орган изнео овај навод. Тужиља је, затим, указала и на недоследност туженог органа приликом поступања у сличним ситуацијама. Предложила је да Суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења, јер сматра да је правилно и засновано на закону. Наиме, у спроведеном поступку је утврђено да је тужиља учинила неправилности у погледу благовременог достављања документације Агенцији, обрачуна накнаде стечајном управнику, ангажовања лица, израде завршног рачуна и употребе прописаних образаца, те исплате извршене током стечајног поступка на име прелиминарне накнаде. Како тужиља није оспорила чињенице на основу којих су утврђене ове неправилности, предложио је да Суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени галсник РС" бр. 111/09) Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења, тужиља је, као стечајни управник у поступку који се водио пред Привредним судом у Београду над стечајним дужником Б.Б. из ... под бројем Ст. 7/2007, направила више пропуста, за које Дисциплинско веће сматра да представљају теже повреде дужности стечајног управника из члана 3ђ Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника. Тужиља је, без сагласности стечајног судије, ангажовала два лица као помоћнике и приликом подношења захтева за исплату прелиминиране награде, у месечним табелама је наводила да је награда исплаћена за стечајног управника и помоћнике, без раздвајања износа који је исплаћен управнику од износа који је исплаћен ангажованим лицима. По основу прелиминарне награде исплаћено је 1.671.685,00 динара, а у завршном рачуну тужиља је приказала своју награду у износу од 552.000,00 и порезе и доприносе у износу од 304.083,00 динара. Тужиља није користила образац који је прописан и који садржи јасну ставку награде стечајном управнику. Завршни рачун није доставила благовремено, односно у року од 10 дана агенцији, већ је овај рачун достављен након одржаног завршног рочишта код суда, чиме је онемогућила благовремени надзор над њеним радом. Како право на прелиминарну награду има искључиво стечајни управник, коме закон дозвољава да, уз одобрење стечајног судије, ангажује помоћнике које исплаћује из својих средстава, а тужиља је поступала супротно, начинила је пропуст у свом раду који се не може конвалидирати ни чињеницом да је стечајни судија дао сагласност на периодичне трошковнике и исплате за рад стечајног управника и помоћника. Чињеница да је судија одобравао исплате и помоћницима, не замењује посебну одлуку судије о давању сагласности за ангажовање помоћника од стране стечајног управника. Тужиља, при изради завршног рачуна, није користила прописан образац који не садржи ставку пореза и доприноса, већ је користила неки други у коме је исказала порезе и доприносе, при чему обрачун награде није извршила у складу са Правилником о основама и мерилима за одређивање награде за рад и накнаде трошкова стечајном управнику.

Поступајући на наведени начин тужиља је повредила Национални стандард за управљање стечајном масом број 4 и број 8, а супротно одредбама члана 21. став 3, члана 17, став 1. тачка 9. и члана 63. став 3. и 4. Закона о стечајном поступку, ангажовала је помоћнике без сасгласности стечајног судије и испостављала захтев за прелиминарну награду и за себе и за помоћнике. Као посебно отежавајућу околност Дисциплинско веће је оценило чињеницу да је тужиља обављала дужност стечајног управника, иако за то није испуњавала законом прописане услове, односно није имала статус приватног предузетника, као што прописује

одредба члана 14. став 1. Закона о стечајном поступку.

По налажењу Дисциплинског већа, неправилности у раду тужиље као стечајног управника, представљају тежу повреду дужности за коју је примерена санкција изрицање најтеже мере - одузимање лиценце. Тежина и бројност почињених неправилности, негативан утицај на стечајну масу, очигледно оштећење стечајне масе исплатама које су вршене, умањење права поверилаца које је такође очигледно, као и онемогућавање надзора Агенцији извршеног пропуштањем благовременог достављања завршног рачуна, по мишљењу Дисциплинског већа, оправдавају одузимање лиценце тужиљи.

Према одредби члана 3ђ. став 3. Закона о лиценцирању стечајних управника тежом повредом дужности у смислу овог закона сматрају се већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај које имају значајан негативан утицај и последице на стечајну масу, повериоце или трећа лица. Тежом повредом дужности сматраће се и непоступање по налогу супервизора као и поновно или континуирано ускраћивање сарадње овлашћеним лицима агенције, односно онемогућавање агенције у вршењу стручног надзора. Према одредби члана 3е. став 2. истог закона у случају теже повреде дужности дисциплинско веће може изрећи јавну опомену, новчану казну и меру одузимања лиценце. Новчана казна се може изрећи у износу од 100.000,00 динара до 1.000.000,00 динара.

По налажењу Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа, јер је оспорено решење донето уз повреду правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, којим је прописано да образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

У образложењу решења, тужени, с позивом на одредбе члана 3ђ, и 3е. Закона о Агеницји за лиценцирање стечајних управника, наводи да пропусти тужиље као стечајног управника представљају тежу повреду дужности због које јој је изречена најтежа санкција, а не наводи разлоге за закључак да су поступци тужиље имали значајан негативан утицај и

последице на стечајну масу, повериоце или трећа лица, односно у чему се састоји и које су конкретне негативне последице тужиљиних пропуста, у чему је и колико оштећена стечајна маса, повериоци или трећа лица, због чега је оправдано тужиљи изрећи најтежу санкцију. Ово стога што се тужбом указује да тужиља ни на који начин није оштетила стечајну масу и повериоце, па ни исплатом накнаде за њен рад и рад помоћника које је ангажовала, јер је наплатила мање од оног што јој припада по Правилнику о основама и мерилима за одређивање награде стечајном управнику, исплате које су прелиминарно вршене за њу и њене сараднике, одобравао је стечајни судија, а завршни рачун је усвојило стечајно веће без примедаба. Тужени орган није дао ни уверљиве разлоге за закључак да је тужиља онемогућавала агенцију у вршењу стручног надзора, или да је ускраћивала сарадњу овлашћеним лицима агенције, што представља такође тежу повреду дужности стечајног управника. Ово стога, што из списа произлази да је тужиљин рад био предмет прегледа и оцењивања од стране супервизора Агенције, да су у њеном раду уочени извесни недостаци, али не такве природе да би за последицу имали изрицање најтеже мере.

Због наведеног, основано се тужбом оспорава законитост наведеног решења, па је тужба уважена, а решење поништено, при чему је тужени орган дужан, у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима, да поступи по примедбама суда изнетим у овој пресуди и да отклони пропусте на које му је указано.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је оспорено решење засновано на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа, које ће бити отклоњене у поновном поступку одлучивања пред органом управе.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. у вези члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 29. августа 2013. године, 11 У. 13468/11

Записничар
Весна Мутавџић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ